ZÁLESKÝ & ŠTĚROVSKÝ



NAŠE VĚC

KRIMI THRILLER Z DOBY PROHIBICE

NAŠE VĚC

Našim rodinám

1918

„Zabiju je."

Dom Sanza zatnul dlaně v pěsti, až mu zbělaly klouby. Do obličeje s ostrou bradou mu spadly uvolněné stužky havraních vlasů. Měl pocit, že se mu vaří krev v žilách a žár prostupuje celým tělem. Cítil tep nejen na kloubech prstů obou svalnatých rukou zocelených roky nelegálního boxování, ale také na čele, kde mu naběhla pulzující žíla.

Pokoj ve druhém patře zahalilo ticho, zmizel i pach vlhkého dřeva a plísně. Jako by se zastavil čas. Znovu chtěl nahlédnout do kolébky u okna, ale zaváhal. Kdyby někdo tvrdil, že malé dítě s otevřenými ústy jen klidně spalo, lhal by.

Tak nějak musel vypadat Domův mladší bratr, když zemřel. Alespoň už nemusel trpět otcovo ponižování a bití a matčin nezájem; všechno, co s nimi zažíval Dom.

Ti lidé nebyli jeho skutečná rodina.

Tu tvoří jenom gang.

On, Vito a zbylí dva členové party: Gill a Louie.

Dnes večer dostali za úkol vybrat výpalné. Jenže mladý pár, který jim otevřel, tvrdil, že žádné peníze nemá. Domovi rychle došlo, že oba – muž s kruhy pod očima a nepřirozeně cukajícím obličejem a jeho ošuntělá žena s nateklým monoklem pod levým okem – jsou závislí na opiu. Chvílemi se zdálo, že Doma ani jeho kumpány nevnímají.

Když prohledával byt ve snaze najít peníze, narazil na pokoj s dětskou kolébkou, ze které se však neozývaly žádné zvuky. Jeden pohled mu stačil, aby pochopil proč. Seběhl dolů, vzal feťáka pod krkem a praštil ho do tváře tak silně, až se skácel na záda. A pak znovu a ještě jednou, dokud mu ruka nezajela do mužova obličeje nepřirozeně hluboko a neprasklo a nečvachtlo to zároveň.

Ostatní jen šokovaně přihlíželi. Žena na něj shlížela skelnýma očima – nevypadalo to, že by chápala něco z toho, co se tu právě stalo.

„Do prdele, Dome!“ zařval Vito Lazia a odstrčil Doma z feťáka. Z ostře řezaných rysů jeho obličeje s černými kučeravými vlasy, zpod kterých na Doma shlížely dvě tmavé oči, sálal vztek. Rty měl semknuté.

„Vito,“ vydechl Dom, jako by si až právě teď uvědomil, co se stalo. „Já… nahoře jsem viděl děcko… Ti parchanti na něj zapomněli, když se tady sjížděli. Víš, jak dlouho muselo umírat?“

„Ať se tady dělo cokoli, není to naše věc,“ odsekl. „Až se tohle dozví Giovanni…“

„Chceš mu to snad prásknout?“

„A co jinýho mám dělat?“

Gill a Louie se na Doma s Vitem dívali se strachem v očích. Vito měl totiž pravdu. Zavání to pořádným průšvihem. Pro partu šlo o první velkou akci bez dozoru. Měli jen vybrat peníze a

ukázat, že je na ně spoleh. A teď? Nejenže výpalné nedostali, ale zabili člověka!

Dom slyšel naprosto zřetelně, ale přesto se místo odpovědi radši zaměřil na štiplavou bolest na kloubech pravé ruky v místech, kde se jeho kůže protrhla nárazem na lícní kosti toho chlápka. Pálilo to a tepalo čerstvou krví.

To děcko… Vito přece moc dobře věděl, jak umřel můj bratr, pomyslel si Dom. *Tohle byl jenom zkrat…*

„Asi jsem… se nechal unýst… Zvládneme to, když budeme držet při sobě."

Vito se na něj nevěřícně zadíval. „Zbláznil ses? Porušili jsme pravidla. Tohle není prdel!"

„Když to práskneš, jsem nahranej. Vyhoděj mě. Víš dobře, že mám jenom vás!"

Ještě chvíli se dohadovali, než je nervózním hlasem přerušil Louie. „Musíme vypadnout!" zatahal Doma za rukáv zmačkané košile. „Někdo nás tady může načapat. Slyšíte?"

Když neodpovídali, Louie zakroutil hlavou a vyletěl z domu.

„Tak co?" vyjekl Gill Bates, poslední z party, načež taky zamířil ke vchodovým dveřím.

Dom ještě jednou přelétl pohledem místnost s mrtvolou a pak se zastavil u Vita.

„Vito, dej mi čas do zejtra. Vybereme poslední prachy a odevzdáme je, jak máme. Dobře to dopadne. Věř mi."

Mladý gangster vypadal, že usilovně přemýšlí.

„Kluci!" ozval se Gill.

„Padáme," odpověděl rozhodně Vito a postrčil Doma k východu. Společně s Gillem vyběhli z domu a zastavili se až o tři ulice dál.

„Je vám doufám jasný, že se to roznese. Ví se, kam jsme šli. A nemáme prachy," řekl Gill, jako by si až teď uvědomil, co se vlastně stalo. Slova odsekával, jak se snažil popadnout dech.

„Přijď na zítřejší výběr. Až bude hotovo, všem řeknu, co se stalo, a vezmu to na sebe. Vám nikdo nic vyčítat nebude."

„Fakt?" podivil se Gill.

Dom kývl hlavou. „Bude dobrý, když na sebe dneska už nenarazíme," řekl a pak poslal kamaráda pryč.

Gill zakýval hlavou na pozdrav a vyběhl k nejbližší temné uličce, kde se ztratil.

S Domem už zůstal jen Vito. „Co my dva? Zvládneme to, ne?" zeptal se, jako by potřeboval, aby ho o tom Vito ujistil.

Ten však beze slova vykročil ke svému bytu a ani jednou se na Doma neohlédl.

Dom se zadíval před sebe na dlouhou táhlou zemitou cestu. Pak se pomalým krokem také vydal pryč.

Druhý den kolem deváté večerní se sešli nedaleko Sedmé Avenue u přízemního obchodu se sladkostmi.
Vzduch byl hutný a prosycený napjatým očekáváním – alespoň Domovi to tak připadalo. Zajímalo ho, co se ostatním asi honí hlavou.

Gill vypadal, jako by celou noc nespal. Měl pytle pod očima a nervózní tik ve tváři. Vitův obličej byl jako vždy vážný.

Louie se neukázal.

„Myslel jsem si, že se na nás vykašle," sykl Dom a nakoukl přes výlohu do obchodu. „Máš bouchačku?" zeptal se Gilla.

„Co?" ozval se Gill až po chvíli.

„Soustřeď se," vyčinil mu Dom, ale hned mu došlo, jak nevhodné to bylo. Kdyby se včera soustředil on, nebyli by dneska v takové kaši…

Gill ale svého kamaráda nevnímal. „Dome, já vůbec nespal. Celou noc jsem čuměl na dveře, jestli se neotevřou a nepřijde si pro mě jeden z Giovanniho střelců. Neměli jsme to dopustit, sakra! Vito, řekni!"

Dom chytil Gilla bratrsky za rameno. „Nikdo si pro nás nepřišel, a to je dobrý znamení. Musíme dokončit, co máme nasmlouvaný."

„Jak můžeš bejt tak v klidu?"

Gillovi se třásla pravá ruka. Neustále těkal pohledem z jednoho místa na druhé, jako kdyby někoho vyhlížel.

Netušil, že Dom v klidu vůbec nebyl. Divoce mu bušilo srdce a krev mu tepala ve spáncích. I on byl překvapený, že se za ním nestavil nikdo z Giovanniho lidí.

Vito tedy nic neřekl.

Je dobrý přítel.

„Čeká nás práce. Tak se koukej srovnat," zarazil další debatu Dom s netrpělivostí v hlase.

„Cukrář nesmí poznat, že máš naděláno v kalhotách," přisadil Vito zkušeným tónem.

Gill nevypadal, že by o tom byl na sto procent přesvědčený, ale i jemu došlo, že se nedá dělat nic jiného. Proto se na oba kamarády zadíval s důvěřivým výrazem a kývl hlavou.

Zhluboka se nadechli a vkročili do obchodu.

Druhý výběr proběhl oproti tomu prvnímu až překvapivě klidně. Jakmile byli venku a zašli za roh, okamžitě se rozeběhli směrem k bytu.

„Dal nám dvakrát tolik!" říkal za běhu Gill, když nakoukl do papírového pytlíku. „To se poseru!"

„Muselo se to roznýst," smál se Dom. „Giovanni bude mít radost!"

„Tak za ním hned vyrazíme!" zahulákal v zápalu nadšení Gill.

Když se dostali do bytu, otevřeli lahev kořalky a zapili úspěch. A chvíli nato už mířili nadzemkou k místu, kde se zašíval jejich šéf.

Všichni tři sestoupili ze schodů vedoucích od nadzemky na ulici a Dom si zapálil; camelku nechal viset v koutku úst. Gill byl samý vtípek a Dom věděl, že za to mohl těžký kámen, který mu spadl ze srdce s takovým žuchnutím, že to musel slyšet každý v okruhu dvou bloků od cukrárny. Jen Vito přitakával skoro mechanicky.

Obešli cihlový činžák a octli se u zadního vchodu starého skladiště, u kterého stál muž v tmavomodrém pruhovaném obleku, šedém kabátu a s tvrďákem na hlavě.

„Dom Sanza. Jdu za ním."

Muž si mladíky prohlédl, prošacoval je kvůli zbrani, odplivl si a pustil je dovnitř.

Dom došel až do nejvzdálenějšího rohu k zapuštěné ocelové desce pod úrovní podlahy. Rukou zajel pod skrytou prohloubeninu po levé straně a desku nadzvedl. Po paměti našlápl na horní příčku žebříku. Gill sestoupil jako poslední, položil desku zase na původní místo a sešplhal dolů.

Prošli tmavou úzkou chodbou, až stanuli v rozměrné místnosti. Podél vlhkých zdí se táhly vyrovnané bedny a uprostřed stál stůl. Petrolejová lampa ozařovala všechny přítomné a mihotající světlo jim propůjčovalo mohutné, zlověstné stíny promítající se na stěnu za nimi.

Šest mužů se dívalo na mladíky se zájmem, jen chlapík za stolem s nepřítomným výrazem sledoval dál karty v rukou. V napomádovaných vlasech měl vyčesanou úhlednou pěšinku a tvář měl zjizvenou jako od neštovic. Dom se s ním znal tři léta a druhým rokem pro něj pracoval na doporučení lidí, kteří už nad sebou měli šest stop kypré půdy.

Muž byl vstupní branou do světa syndikátu, do kterého se Dom toužil dostat už od svých deseti let, kdy na ulici roznášel zprávy pro důvěryhodné muže cti.

Vstupní branou k opravdové rodině.

„Zdravím," řekl Dom a zůstal stát na místě.

„Dlouho jsme se neviděli," řekl Pete Giovanni za stolem a rukou naznačil, aby Dom přišel blíž. Odložil karty a podíval se na něj. „Máte všecko?"

„Jasně. Gille," pokynul parťákovi Dom a Gill se nahnul k člověku, na nějž Giovanni ukázal.

Mohutný a rozložitý Sicilan s vysokým čelem a přehazovačkou se na Gilla zašklebil a převzal si od něj papírový pytlík s penězi. Obrátil ho vzhůru nohama a nechal ruličky dolarů spadnout na stůl mezi karty. Strhl z ruliček gumičky, naslinil si bříško palce a začal počítat.

Gill ho sledoval s vševědoucím výrazem, jelikož věděl, že napočítá víc peněz, než kolik bylo dojednáno. Neubránil se spokojenému zašklebení.

Dom se podrbal na strništi, letmo se podíval na Vita a pak spojil ruce u pasu. Trpělivě čekal, až Sicilan všechno spočítá. Během té doby neřekl nikdo v místnosti ani slovo.

„Je tady víc, než by mělo bejt," zamumlal za chvíli Sicilan a hodil očkem po Giovannim.

„Vysvětlíš to?" zeptal se gangster.

Dom znervózněl, ale věděl, co říct. „Murray z cukrárny něco přihodil," odpověděl prostě. „Říkal, že je to omluva za minulý průtahy."

Giovanni se na mladého Sicilana podíval podezřívavým pohledem. „Není v tom i něco jinýho?"

Domovi zacukaly svaly ve tváři. Nechtělo se mu vysvětlovat, jak mohl tak pokazit první výběr. Ne, dokud se Giovanni sám nezeptá. Podle Doma pořád existovala víc než slušná šance, že se jeho šéf nechá uchlácholit penězi navíc a nad mrtvým feťákem mávne rukou.

„Mělo by?"

Nastala chvíle ticha. Giovanni si Doma dál prohlížel. Gill se neodvážil podívat jinam než pod nohy. Jen Vito ze šéfa nespouštěl oči.

„Pojďte se napít, ne?“ zašklebil se najednou Giovanni. „Vidíš to, Salvo?“ otočil se na kumpána sedícího vedle na bednách s pašovaným alkoholem. „Vypadaj, jako by měl nastat konec světa!“

„Jako blbci, šéfe,“ odpověděl Salva a rozchechtal se stejně jako ostatní gangsteři u stolu.

„Udělejte jim místo, hoši. Sedejte,“ pokynul mladíkům Giovanni rukou. „Byl to dobrej tejden, co? Výběry šly v klidu a ještě máme něco navíc. Tak se mi to líbí!“

„Můžeme jim zaplatit nějakou holku. Za odměnu,“ dodal Salva.

„Pořádně to zakončíme,“ přikývl Giovanni. „Možná bysme se mohli zmínit, až budou knihy otevřený, hm?“

Doma Giovanniho věta příjemně zaskočila. Otevřené knihy! To znamená, že by se dostali do syndikátu! Tvář se mu rozjasnila. Podíval se na Vita. Nemohl věřit, že to Giovanni opravdu řekl.

Giovanni všem třem nalil sklenku whisky a postrčil je k nim. „Hoďte to do sebe, zasloužíte si to.“

Mladíci si s ostatními vesele přiťukli. *Salute!* Giovanni jim ihned dolil a na kumpány házel spokojené obličeje. Gangsteři se smáli pod vousy a vyměňovali si vševědoucí pohledy.

„Děkuju, šéfe!“ usmíval se Gill.

„Neděkuj. Děláte přece to, co se vám řekne, nebo ne?“

Dom s Gillem se na sebe podívali, ale nepřestali se smát, i když jim oběma na chvíli zatrnulo.

„Jasně,“ odpověděl Dom.

„A kde je vůbec Louie?“ zeptal se najednou Giovanni a rychlým pohybem se podrbal pod nosem.

Gill se zarazil a Domovi sklaplo. Vito jen ledabyle pokrčil rameny.

„Měl by se přece napít s náma," pokračoval Giovanni.

„No…"

„Asi se někde zdržel," přerušil Gilla Dom.

Giovanni se v klidu opřel do židle, až pod ním slabě zaskřípala, a na Doma vrhl znepokojivý pohled.

„Vážně?"

Dom cítil, jak mu v krku vyrostl knedlík. Najednou nevěděl, kam s očima. Vito přece nic neřekl… ne?

„Asi už fakt šel za holkama!" plácl se do stehen Salva a rozesmál se.

Giovanni se taky rozřehtal. „Nejspíš se už nemohl dočkat!"

Gangsteři kolem se smáli jako pominutí. Mladíkům došlo, že by neměli být tak zaražení. Proto se také pousmáli.

„Hoši, dopijte a pojďte za mnou," řekl znenadání Giovanni, ztěžka vstal ze židle a přesunul se ke dveřím za bednami, kterých si Dom napoprvé nevšiml. „Dělejte."

Jakmile k němu přišli, Giovanni vzal otcovsky Doma kolem ramen a otevřel dveře.

Vedly do další, špatně osvětlené místnosti, ale když dovnitř dopadlo světlo z petrolejek, měl Dom pocit, jako by se mu okamžitě zastavilo srdce.

Na zemi leželo zkrvavené tělo.

Louie.

Pak Giovanni luskl prsty a k Domovi s Gillem okamžitě přiskočili gangsteři a vzali je do kravat.

„Co je?!"

„Co to kur-"

„Líbí se mi, že jsi našel koule, mladej," řekl Giovanni Domovi. „Děláš pro nás už dlouho a nebyly s tebou žádný problémy. Vždycky jsi splnil, co se ti řeklo, a bez řečí."

Dom se snažil uvolnit sevření kolem krku, ale nemohl se ani hnout.

„Ale nemůžeš kurva jednat na svý triko!“ rozeřval se najednou Giovanni, až mu na čele naběhla žíla. „Máte dělat to, co se vám řekne, ne? Nic kurva navíc!“ Naklonil se k Domovi, až mu bylo cítit z pusy, a znovu zakřičel to, co předtím. „Nic kurva navíc!“

„Pane Giovanni,“ chtěl začít Dom, ale gangster ho ihned utnul zvednutou rukou.

„Jak jsem řekl. Pokusil ses zatajit, co jsi provedl. Kolosálně jsi to posral.“

„Pane Gio-“

„Budeš mluvit, až ti řeknu, abys mluvil!“ zaječel. Pak se zdálo, že se uklidnil. Promnul si zkrabatělé čelo a podíval se na své kumpány. „Hele,“ řekl klidně, snad až unaveně, „všichni jsme byli mladý, takže to pro tentokrát přejdeme.“

„C-co?“ vykoktal Dom a konečně se odvážil hodit očkem po Gillovi.

Gill Bates byl celý rudý a zpocený. Po tvářích mu stékaly slzy a chrčivě dýchal.

„No jo,“ mávl rukou Giovanni a gangsteři Doma s Gillem pustili. Gill se ihned svezl na kolena a rozkašlal se. Dom mohl konečně polknout. Zhluboka se nadechl, promnul si bolavý krk a zastavil se pohledem na Vitovi. Stál u Giovanniho a posunkem Domovi naznačoval, že má být v klidu.

„Myslel jsem si, že by z tebe mohlo něco bejt. Pořád si to myslím. Z vás čtyř měli největší šanci dostat se vejš jen dva a ty jsi byl mezi nima.“

Domovi se rozklepala kolena. Nemůžou ho přece vyhodit! Nemá kam jinam jít…

„Pane Giovanni, udělám všecko, abych to odčinil! Tohle… přece nám to pomohlo!“

„Já to chápu,“ odpověděl Giovanni a zatvářil se tak, jako by Domovi opravdu věřil, že to myslel upřímně. „Za jinejch okolností by sis tím vysloužil ostruhy, že jo, chlapi?“

„Jasně, šéfe," odpověděli gangsteři.

„Jenže se musíš naučit, že neuposlechnutí rozkazu nese následky. Byla to vaše první sólo akce, a tys neudělal, co se ti řeklo. Emoce ti zakalily rozum jako nějakýmu malýmu klukovi!"

„Omlou-"

„Omluvy si nech pro někoho, koho budou zajímat!" zahřměl Giovanni. „Musíš pochopit, že rozkaz je rozkaz. A ten se nevydává bez rozmyslu. Vsadím se, že netušíš, co byl ten feťák zač?"

Dom zakroutil hlavou.

„Pro tvoji informaci, byl to synovec našeho kontaktu u policie. Platil nám za ochranu. A co myslíš, jak strejda zareaguje, až zjistí, že ksicht jeho synovce rozmlátil na sračky Sicilan? Bude se pak ještě chtít paktovat se sicilským syndikátem? Ohrozil jsi měsíce plánování a tvrdý práce lidí, který jsou tak vysoko, že jim nesaháš ani po kotníky!"

„Napravím to!" vyjekl Dom.

„No jo, vždyť já vím," řekl Giovanni zase tím unaveným tónem. „Tak jsme se trochu poškádlili, ale už je klid. Salvo, zvedni Gilla, ať nám tady neleží jako děcko. Dostali jste lekci. A tu si zapamatujete, ne?"

Dom nečekal s odpovědí. „Samozřejmě!"

Salva postavil Gilla na nohy, ale bylo vidět, že mladík má co dělat, aby se na nich udržel. Giovanni k němu přešel a poplácal ho po rameni. Gill si utřel nos a uslzené oči do rukávu a snažil se zklidnit.

„Klid, Gille. Museli jsme bejt tvrdý. To snad chápeš. Vy jste v pohodě, kluci, ale Louie se na vás vysral. Je to tak? Vysral se na svý parťáky a na další nasmlouvanej kšeft, a to se fakt nedělá. Museli jsme mu ukázat, že to takhle prostě v týmu nejde. Nemůžete si dělat, co vás napadne. Teď už to víte. Blbý je to, že si na postup dál hezky zase počkáte. Pokud na to vůbec dojde," řekl Giovanni

a podíval se při tom opět na Doma. Vito stál pořád mlčky po jeho boku a pohledem se vpíjel do zdi.

Dom se snažil udržet v klidu, i když cítil, jak zlostí rudne. Podělal to. A to pořádně!

„Jsme teda v pohodě?“ zeptal se obou mladíků Giovanni.

„Jo,“ procedil skrz zuby Dom.

„A-ano,“ odpověděl Gill.

„Ještě se napijem a pro dnešek bude tohle pitomý divadlo stačit. Jdeme,“ řekl gangster a obrátil se ke stolu. „I když…,“ zarazil se. Dom ani nestačil zareagovat, když viděl, jak se něco kovového mihlo vzduchem. V ohlušujícím zvuku výstřelu sebou jen trhl. V uchu mu okamžitě začalo pískat, ale i tak stačil zaslechnout, jak se k zemi svalilo tělo.

Pomalu se otočil a uviděl Gilla s prostřelenou hlavou. Cítil, jak se mu rozklepalo celé tělo.

Je na řadě…

Giovanni ale zbraň Domovi podal, místo toho, aby na něj namířil.

Salva už bleskurychle sevřel překvapeného Vita jako do svěráku a postrčil ho dopředu.

Před Domův kolt.

Dom měl pocit, že čas běží jako o závod; nestíhal pochopit aspoň něco z toho, co se tady dělo.

„Byls na hodně dobrý cestě, kdybys to včera nevzal do svejch rukou. Musíš vědět, že někdo vždycky ponese následky za to, co uděláš. Gilla máš na svědomí jenom ty sám. Na postup zatím můžeš zapomenout, ale zůstaneš s náma; pokud se postaráš i o Vita. Cápek, kterýmu jsi dřív vyřizoval poštu, se za tebe zaručil. Jen za tebe.“

Dom si s překvapeným Vitem bleskově vyměnil pohled, zatímco jejich šéf pokračoval v monologu.

„Oproti tomu, co se o nás tvrdí, dokážeme jeden dva přešlapy tolerovat, když vidíme potenciál, chápeš? Musíš nám ale dokázat, že je na tebe spoleh."

Dom, ještě stále v šoku, pomalu zakýval hlavou. Ostatně nic jiného mu ani nezbývalo. Mohl být rád, že ho nechali naživu. Při představě opaku mu žaludek udělal kotrmelec.

„Ale šéfe…," vysoukal ze sebe Vito a chtěl sebou trhnout, ale Salvo mu nedovolil jediný pohyb.

„Drž hubu!" zaječel gangster a pohrozil Vitovi ukazovákem. „Neměl jsi snad všechno hlásit?! Kdyby nám Louie nevykdákal, co se stalo, víme hovno!"

Pak se Giovanni otočil zpátky k Domovi. „Na výběry můžeš zapomenout. Budeš jenom čumět a uklízet, když se někdo na baráku pobleje. Pokud Vita sejmeš."

Dom překvapil sebe samotného, když znova pomalu přikývl.

Giovanni se pousmál. „Tak je to správně. Pamatuj si, že uděláš jenom to, co se ti řekne. Zopakuj to."

„Udělám jenom to, co se mi řekne," zopakoval poslušně Dom vyšším hlasem než obvykle.

„Tak do toho," řekl Giovanni.

Dom věděl, že hraje o všechno. Pokud nechtěl skončit jako Louie… Podíval se na Vita a pozvedl zbraň. V hlavě mu bleskl včerejšek a jejich večeře v baru před akcí, kde byli nabrat kuráž. Znal se s Vitem jak dlouho? Pět, deset let? Společně založili první partu, společně balili první holky a společně taky snili o vstupu do vyšší ligy. Dom nikdy nečekal, že se to – možná – stane zrovna takhle.

Udělám jenom to, co se mi řekne.

Díval se Vitovi do očí. Viděl v nich vzdor a možná… naději? Vito byl skvělý chlap, ale musel vědět, co ho čeká.

Nemůžu to udělat jinak. Zabili by mě taky.

Vito hrdě zvedl bradu.

Domovi se zdálo, že nepatrně kývl hlavou, když zmáčkl spoušť.

Promiň, kamaráde.

V ohlušujícím výstřelu se ztratilo překvapené vydechnutí, které Giovannimu vyšlo z úst.

Podíval se po parťácích. Byl to jasný povel k tomu, že mají uklidit mrtvá těla a podlahu zaneřáděnou krví.

„Teď zmiz," řekl Domovi a vzal mu kolt z ruky. „Zastav se zítra ráno. Povím ti, co a jak."

Mladík na nic nečekal. Prošel kolem jako v transu a stejně tak pokračoval až k žebříku a vystoupal k desce. Mechanicky ji odsunul stranou, vyskočil ven a znovu ji vrátil na místo.

V hlavě pořád dokola slyšel Giovanniho varování.

Uděláš jenom to, co se ti řekne.

VOJTĚCH ZÁLESKÝ
&
LUKÁŠ ŠTĚROVSKÝ

NAŠE VĚC

„Nikdy jsem nepřestal milovat svůj vlastní lid. A dal bych cokoliv, co na světě mám – peníze i děti, domov i bohatství, svůj vlastní život –, abych Americe ukázal, že Italové jsou čestní lidé."

– Z výpovědi italského přistěhovalce Johna Bozzuffiho založené ve složce agenta finančního úřadu z roku 1924

„Jsme v prekérní situaci. River Oak mají Irové. Po našem pokusu o krádež, který vyvolal konflikt, navíc všechny zásoby schovali. Až skončí válka a obchod se zase rozjede, ten, kdo bude River Oak vlastnit, získá miliony. A bude mu patřit celé město."

– Z odposlechů gangstera Ludiho „Mlíčňáka" Colomba zapsaných ve zprávě americké senátní vyšetřující komise z roku 1951

„To, co se děje na ulici, je jen naše věc."

– Zásada sicilské mafie

SEZNAM POSTAV

Sicilská *cosca* Colombo – ve válečném stavu s irským gangem Bobbyho Mitchella

Luca Colombo – *don coscy* Colombo, šéf klanu
Nick Talone – *consigliere*, poradce dona
Ed Colombo – *caporegime*, velitel oblasti
Ludi „Mlíčňák“ Colombo – *caporegime*, velitel oblasti
Domenico „Dom“ Sanza – velitel jednotky adeptů
Pete Giovanni – *caporegime*, velitel oblasti
Andrea Di Casa – *caporegime*, velitel oblasti po Peteovi Giovannim

Irský gang Bobbyho Mitchella – ve válečném stavu s *coscou* Colombo

Bobby Mitchell – šéf gangu
Lee „Prcek“ Mitchell – Mitchellova pravá ruka, místošéf
Mik Murphy – velitel jednotek, správce River Oaku
Will Morris – bývalý člen gangu

River Oak – luxusní kořalka, která se na americkou půdu dostala v omezeném množství, a proto jde o nejcennější zboží, které si lze za prohibice koupit.

ČÁST PRVNÍ

DILEMA

ZIMA 1921

Ticho únorového večera na předměstí prořízlo hlasité klokotání šestiválcového černého hudsonu.

Sedělo v něm pět mužů v dokonale padnoucích oblecích, zimních kabátech a s klobouky na hlavách. Dva z nich měli homburgy hluboko posazené do čela, aby se schovali před slídivýma očima z ulic, a na svých stranách vozu si stáhli plátěná stínítka oken.

Ostatní seděli ve strnulých pózách.

Nikdo se neodvážil ani ceknout.

V chladném vzduchu se vznášelo elektrizující napětí. Všichni tušili, že se každou chvíli může něco semlít. Ulice Baltimoru, po kterých se volně procházeli Sicilani z *coscy* Lucy Colomba a podřezávali krky dobrým a zbožným irským hochům od rodin, byly v posledních týdnech nebezpečné.

Důvod? River Oak. Cenný alkohol, který gangu Bobbyho Mitchella vynášel miliony a který se chamtiví členové sicilské *coscy* Colombo marně pokusili získat pro sebe.

Což se nemohlo obejít bez odplaty.

Proto se teď všude v jednom kuse střílelo a proto jeli mitchellovci po úzké vozovce ke strojní továrně na provaznické výrobky stojící v odlehlé části Baltimoru; dostali za úkol postarat se o tamní Sicilany a pomstít tak své mrtvé parťáky.

Zatímco se mlčky řítili tmou, od úst jim v nepravidelných intervalech šla pára a hlavami jim běhaly modlitby. Nechtěli na sebe přivolat smůlu. Řidič měl pro ten případ nad zpětným zrcátkem pověšený talisman na ochranu v podobě čili papričky. Pokoušet osud v tak významný moment by bylo jako převzít si pozvánku do pekla.

Světlomety automobilu najednou v dálce odhalily něco mohutného. Řidič se spolujezdcem na sebe kývli a spolujezdec se pak rychle otočil na muže sedící za ním. Všichni tři si rozepli saka. Prsty sevřeli chladný povrch rukojetí zbraní za opasky.

Buick se blížil k automobilu, který blokoval cestu – černému sedanu s bílou hvězdou pod bočními okénky.

Policie.

Co tady sakra chtějí? blesklo hlavou řidiči a pro jistotu zpomalil. Neměl hlášeno, že by tu někdo z těch mála strážníků, kteří jim ještě na výplatní listině zůstali, měl čekat.

„Naši?“

„Ne,“ odpověděl řidič. „Dejte si pozor.“

Zastavili na dohled policejního vozu. Ve tmě se rýsovala postava strážníka. Vysoký policejní důstojník mávl rukou a rozešel se směrem k nim.

Řidič stočil dolů okénko a nasadil přátelský výraz.

„Děje se něco, strážníku?“

„Vystupte si,“ odpověděl policista.

„Jen projíždíme."

„Máme hlášku na uprchlého vězně a musíme prohledat všechny vozy. Vystupte, prosím, ven. Je to jen rutinní kontrola."

Gangsteři ve voze se ošili.

Pokud vystoupí, policista pozná, že jsou ozbrojení. Současně ale věděli, že tma je na jejich straně a kužel policistovy baterky bude pravděpodobně zajímat jen jejich obličeje.

Když se seřadili před vozem, strážník jim posvítil jednomu po druhém do tváří.

„V pořádku. Omlouvám se, že jsem vás zdržel," řekl.

„Děláte jen to, co musíte," odpověděl řidič.

Policista sklopil baterku k zemi.

„Kam vlastně jedete?"

„Do práce."

Strážník si prohlédl gangstery v kabátech. „Nepřipadáte mi jako dělníci," odvětil.

Řidiče polilo horko. „Jsme obchodníci. Máme v plánu koupit podíl v továrně," dostal ze sebe. V duchu se pokřižoval a poděkoval bohu, že mu přihrál tak přesvědčivou odpověď.

Policista se pousmál a zakýval hlavou, jakože tomu dobře rozumí.

„Ještě počkejte," řekl. „Musím si zapsat do notesu, že se nic nestalo."

Otočil se a odešel ke svému vozu.

Irové se letmo podívali jeden na druhého. Víc už ale nestihli.

Zpoza stromů podél silnice se vynořilo několik postav v dlouhých kabátech, širokých kloboucích a s látkovými maskami přes obličej. Natáhly před sebe brokovnice a automatické pušky a začaly střílet.

Irové sebou pod dávkou střeliva škubali všemi směry. Do vzduchu zbarveného popraškem krve odletovaly kousky masa, kostí, oblečení a části karoserie hudsonu.

Když střelba utichla, nasedli sicilští gangsteři do policejního vozu a odjeli pryč.

Dom Sanza se za volantem usmál. Bez řečí udělal to, co se mu řeklo.

Do ticha noci se ozýval jen vzdalující se zvuk motoru…

DOM

1

Černý buick K-46 příjemně hučel. Byl to obyčejný, nenápadný vůz, jakých po Baltimoru jezdily desítky, ale Dom k němu měl přesto výjimečné pouto – šlo o automobil, který si koupil, když ho Giovanniho nástupce, Andrea Di Casa, ujistil, že se zmíní při *otevřených knihách* vedení *coscy*.

Od průšvihu u Giovanniho se mu dařilo plnit rozkazy a dělal jen to, co se mu řeklo. Díky tomu byl teď ve zkušebním období. Pokud nakonec uspěje, mohli by ho konečně vzít do syndikátu.

Během probíhající války s mitchellovci v buicku najezdil už stovky mil při předávání vzkazů pro muže cti. Pokud mu neřekli jinak, na každou akci jezdil tímhle vozem. Občas ho děsily vzpomínky na zašívárnu pod podlahou skladu a okamžik, kdy zmáčkl spoušť a zabil svého nejlepšího přítele. Ale zpětně v tom viděl hlavně… nutnost? Něco, co bylo v téhle práci prostě přirozené.

Výš se dostane jen člověk s jasnými zásadami, který se nenechá ovlivnit okolnostmi. Byla to hra a Dom vyhrál; i když se někdy budil s propocenou košilí a před sebou stále viděl Vita, než ho zastřelil. Nepochyboval však o tom, že on by se na jeho místě zachoval stejně.

Vzpomínky na bývalou partu pomáhal Domovi zahánět jeho vlastní malý tým, který dostal na starost. A dělal všechno pro to, aby na něj šéfové mohli být hrdí.

Zabočil do vedlejší ulice a sevřel dřevěný volant pevněji. Mířil za několika lidmi, se kterými v minulosti pracoval – doufal, že by pro něj mohli zjistit, kde Irové ukrývají River Oak.

Di Casa, který vedl malý Colombův regiment, zadal pátrání po vzácném alkoholu všem svým podřízeným z různých částí města jako prioritu. Každý Sicilan doufal, že zrovna on se svým týmem najde co nejrychleji bedny s River Oakem a zvrátí průběh války na stranu *coscy* Colombo. Komu by se to podařilo, vysloužil by si jistě ostruhy a nehynoucí vděčnost *rodiny*! Jenže to mělo háček; ani po týdnech válčení nikdo ze Sicilanů netušil, kam River Oak Irové zašili.

Dom sevřel křížek růžence, který se mu houpal na zápěstí – pomoc shora by mu teď přišla vhod. I když se za něj Di Casa zaručil, někteří muži cti se k Domovi stále chovali odměřeně, nehledě na to, že se roky tvrdé práce snažil tu pitomost u Giovanniho vyžehlit. Pokud by to ale byl on, kdo River Oak skutečně najde, jistě všechno odčiní a pojistí si přijetí do nejvyšší sféry.

Ale jak to udělat, když pátrání zatím nepřineslo žádné výsledky?

Projížděl městem ještě čtvrt hodiny, než zastavil u úzké uličky mezi kinem a tanečním klubem. Prostá šedá budova kina měla zabedněná okna a omítka rozrytá stopami po střelivu naznačovala, že filmy se tu už nejspíš nějakou dobu nepromítaly.

Dom vystoupil, prošel uličkou a nakoukl k zadnímu vchodu do obchodu s veteší pod úrovní ulice. Zamčený. Podíval se kolem sebe.

Nikde nikdo.

Jen z okna ho sledovala hlava vráščité ženy.

„Tom?“ zeptal se zkusmo.

Zakroutila hlavou.

„Je v bedně, šest stop hluboko.“

„Kdy se to stalo?“

„Když se nedávno střílelo.“

Dom mlaskl. Zatraceně. Bude se muset porozhlédnout jinde. Kývl hlavou a otočil se k odchodu.

Freda znal z doby, než se dostal k Giovanniho gangu. Protloukal se tehdy jako pouliční boxer a Bouchačka Fred byl jedním z mála, který s Domem dokázal držet krok. Jejich zápasy přitáhly pozornost mnoha mužů z podsvětí Baltimoru.

Dom zastavil naproti boxovacímu klubu Murdock, kde Fred buď trénoval, nebo zametal.

Z klubu se ozývaly tlumené rány. Dom nakoukl dovnitř a rozhlédl se kolem. Nikdo mu nevěnoval pozornost. V ringu zápasili dva černoši. Běloch se tam v tu dobu nezdržoval.

Dom prošel dozadu, k úklidové místnosti za šatnami, ze kterých se linul odér potu.

V ní byl ale někdo jiný.

Obtloustlý muž se zarostlou tváří a cigaretou v koutku se na Doma zadíval poněkud zkysle.

„Fred tu dneska nebude?“

„Bouchačka?“

„Jo.“

„Ten je v tahu.“

„Kde?“

„Zmizel. Potom, co se začalo střílet. Od tý doby ho tady nikdo neviděl."

„Dostal to?"

„Možná. Možná ne."

Dom unaveně vzdychl a odešel. Vydal se za svým posledním kontaktem.

Za půl hodiny dojel k opuštěné sportovní hale.

„Haló, to jsem já, Dom!" ozval se do ticha, jakmile vešel dovnitř.

Bezdomovci se mu v minulosti osvědčili jako skvělí donašeči. Město měli prolezlé skrz naskrz a nikdo se nepozastavoval nad jejich přítomností v nejrůznějších uličkách a zákoutích, kde se jim občas podařilo zaslechnout zajímavé informace.

„Vítej!" ozvalo se z tribuny naproti.

Dom zamžoural. Skoro neviděl na krok. Šéf bezdomovců Roy seděl na tribuně a v kuželu jednoho světla z pouliční lampy si četl noviny.

Aby se k němu dostal, musel Dom vyskákat po starých lavičkách. Když se ocitli tváří v tvář, potřásli si rukama.

„Už je to nějakej pátek, co jsme se viděli naposledy. Jak jde život?" optal se Roy.

„To vidíš sám," odvětil Dom. Posadil se na vedlejší sedadlo a ukázal na titulní stránku novin. Půl strany zabírala fotka zbytků rozstříleného člověka kousek od jedné z Colombových prádelen.

„Hodně špatný?"

Dom pokrčil rameny a zapálil si cigaretu. „Postarali jsme se o to." Když Roy neodpovídal, mladý gangster pokračoval. „Měl bych pro tebe a tvý lidi kšeft."

Somrák se ušklíbl. „Proč mám podezření, že to má co do činění s tím bordelem venku?"

„Jsi člověk na svým místě," odtušil Dom a vyfoukl kouř.

Roy letmo naklonil hlavu na stranu. „Nejsem dement. Stavíš se, jen když jde o špinavou práci. Nesnaž se to nějak omlouvat," zarazil bezdomovec Doma, když uviděl, jak otvírá pusu.

„Takže hádám, že máš zájem?"

„Jinak bych se s tebou nebavil," opáčil Roy a odložil noviny. „Co teda potřebuješ?"

„Zjistit, kde je River Oak."

Roy zkřivil obličej. „To bude ale zapeklitej oříšek."

Gangster z kapsy vytáhl ruličku bankovek a hodil ji somrákovi do klína. Roy si ji s úsměvem zastrčil do náprsní kapsy kabátu a pak si místo spokojeně poplácal dlaní.

„Budu potřebovat všechny informace, jaký mi můžeš dát. Něco jsem sice zaslechl, ale zaručenejm zprávám od zdroje se nic nevyrovná."

Dom přikývl a pustil se do vyprávění. Před půl druhým rokem dostal gang Bobbyho Mitchella na americkou půdu exkluzivní alkohol, který jeho utajený výrobce popisoval jako absint smíchaný s italskou grappou. V Baltimoru se stal senzací a irský gang si díky jeho prodeji přicházel na miliony dolarů. Jenže sicilský syndikát, kterému se River Oak nesmírně zalíbil, zatoužil se na obchodu podílet. „Je to naše národní povinnost! Kdo jiný než Sicilan by dokázal prodávat italské pití!" hlásal tehdy Luca Colombo. Irové ale nejsou zvyklí se o něco dělit, proto poslali Sicilany zpátky do jejich pizzerií. Sicilani ale také nejsou na jednu věc zvyklí – na urážky –, a proto se rozhodli River Oak ukrást. To se ale nepovedlo a všechny bedny se zásobami Irové někam schovali.

A tak padly hranice obou gangů a z Baltimoru se stala válečná zóna.

„V týhle době holt člověk neví," glosoval to Roy.

Ještě chvíli tlachali, než se Dom zvedl ze sedačky. „Kdyby něco, okamžitě volej do Guilfordu. Já zas musím jet."

Seskákal z tribuny a za pět minut už se znovu hnal ulicemi města, jako by doufal, že na River Oak nějakým zázrakem venku narazí.

WILL

2

Stál hned vedle kostela.

Jenže všechno bylo špatně.

Ruce měl volně svěšené podél těla a rukávy saka mu sahaly až na hřbety dlaní. Kdybych neviděl, co bylo zřejmé, řekl bych, že mu ho někdo půjčil, aby tady v mrazivém horském vzduchu neprochladl. Vždyť měl tak bílou tvář. Ale od úst mu nešla pára srážejícího se dechu. A hruď se mu nezvedala pravidelným dýcháním.

Zbylo z něj to, co jsem viděl, když mi před více než dvanácti měsíci umíral v náručí.

Změnily se jenom oči. Místo aby zíraly někam do prázdna, koukaly přímo na mě.

Měl jsem pocit, jako bych se – pokolikáté už?! – ocitl ve zlém snu a nemohl se probudit.

„Všechno v pohodě, Wille?“

To na mě irsky zavolal Lucas Wood.

Opíral jsem se o dřevěnou tesařskou kozu a sledoval místo, kde ten mrtvý stín, či co to bylo, nehnutě stál.

Můj syn.

„Nic se neděje. Co vy?“ odpověděl jsem po chvíli taky irsky.

Wood s ušankou na hlavě se zakřenil.

„Nebojte, šéfe, dokud koním v lese neteče zimou krev z nosů, makat se venku dá.“

Pokýval jsem hlavou a vrátil se pohledem k místu u kostela. Ale viděl jsem jen kupy odházeného sněhu a zapadané stromy blízkého lesa.

Dřív jsem si myslel, že se mi to jenom zdá. První týdny po pohřbu v Baltimoru se nic nedělo. Pak jsem Artieho jednu noc uviděl, jak stojí ve dveřích ložnice. Vyletěl jsem do sedu a srdce se mi divoce rozbušilo. Byl to neproniknutelně černý stín rýsující se do obrysu synovy postavy.

Zježily se mi chlupy na zátylku. Chvíli jsem se nemohl ani hnout, jako kdyby mi svaly vypověděly službu a poslouchaly někoho jiného než mě. Najednou ale zase povolily, mně se podlomily ruce a svalil jsem se zpátky na postel. Ve dveřích už nic nestálo.

Teď jsem ho vídal několikrát denně.

Wood pobaveně zakroutil hlavou. „Nebuďte tak zamyšlenej. To se stává každýmu, kdo se zadívá do sněhu. Leze to na mozek. Bratránek z Bostonu říkal, že ho to taky přepadlo, když tady byl posledně.“

Zapřemýšlel jsem o jeho slovech.

Mohla to být pravda?

Snažil jsem se na to nemyslet – i když tam někde vzadu v hlavě mě pořád cosi lechtalo. Mohlo to být šálení smyslů, o kterém mluvil Wood? Horská horečka nebo něco podobného? Jenže jak

by pak bylo možné, že se mi Artie zjevil už v Baltimoru? To jsem nevěděl.

Zaměřil jsem se radši na práci, kterou jsem měl přímo před sebou. Kostel stál trochu nakřivo. Bílé cihly zdí už byly popraskané a vysoká skla v lomených románských oknech špinavá a lety zašlá. Místní ho stavěli jako ostatní domy. Ve spěchu a ledabyle, snad aby už holé pláně na úbočí hory něco zaplnilo a prostranství nepřipomínalo jen divoký domov pro losy, medvědy a mývaly. Mezi domy se prohánělmrazivý vítr, který v noci lámal vysoké borovice. Celý den to tu bylo cítit pryskyřicí, jejíž omamná nasládlá vůně se táhla až k široké hlavní cestě.

Partička dělníků zrovna vršila lešení na severní straně, aby se pustili do opravy děravé střechy. Rekonstrukce probíhala podle plánů.

Ukázal jsem jim zdvižený palec.

Místní byli dřevaři nebo lovci zocelení silnými mrazy a nehostinnou divokou přírodou. Nikdo tu nebyl zvědavý na nějaké nářky a nikdo tu taky neslyšel někoho si stěžovat. Jak často tvrdili, všechno slabé tady zahyne. A všechno silné zabíjí. Prostě příroda a zákon silnějšího.

Až moc mi to připomínalo, co se stalo ve městě, přestože jsem se na to tady snažil zapomenout. Současně v tom ale byla velká pravda.

Koutkem oka jsem si *ho* opět všiml. Tentokrát se zjevil vedle provizorního lešení.

Zase jsem se místo toho zadíval na kostel, který stál ve středu vesnice, kam jsem se po synově smrti uklidil. I proto jsem cítil potřebu ho opravit – chtěl jsem se tak odvděčit místním za hezké přijetí.

Našel jsem tu nový domov a práci. Nevěřil jsem, že bych kdy ještě mohl být doopravdy šťastný a bylo těžké předstírat, že je všechno v pořádku, ale co jiného mi zbývalo? Přidělávat

vesničanům starosti historkami o tom, že vidím duchy? Kdepak, to nepřicházelo v úvahu.

„Wille? Mohu na slovíčko?“

To ke mně přišel farář.

„Samozřejmě, otče,“ odpověděl jsem a pokynul na nahrubo sestavěnou dřevěnou lavici nedaleko ode mě.

„Víte,“ začal duchovní lámanou angličtinou, když jsme se posadili, zatímco se mu do tváří mrazem nahrnula krev a od úst mu k šedomodrému nebi stoupaly obláčky páry. „Nechci si proti sobě poštvat člověka, který pravidelně dává do kostelní sbírky nejvíce peněz a zaplatil opravu kostela, ale…“

Farář zřejmě čekal, že se budu doptávat, já ale jen zarytě mlčel a zíral na svoje plstěné boty zabořené ve sněhu. A tak pokračoval.

„Trápí mě, že od doby, co jste tady, Wille, jste ještě nebyl u zpovědi.“

„Nepotřebuju se z ničeho zpovídat, otče,“ řekl jsem a popotáhl. Snažil jsem se přitom nemyslet na život, který jsem ve Státech vedl.

Jenže nešlo nemyslet na krev na rukou, kterou nedokázal smýt ani ten nejčistší sníh.

„Vidím na vás, že vás tíží jisté břemeno. Nevím sice jaké, ale dobře vím, že odpuštění si člověk nekoupí ani za všechny peníze světa. A že skutky jsou záslužné, ale pokud člověk nejdříve neodpustí sám sobě, tak i zbytečné. Mám pocit, jako byste se skrze pomoc naší vesnici snažil z něčeho… vykoupit?“

Zavrtěl jsem hlavou, sundal jsem si zimní čepici a prohrábl jsem si černé upocené vlasy.

„Omlouvám se, otče, ale musím se vrátit do práce,“ zalhal jsem.

Farářova ústa se semkla do úzké linky. Vševědoucně naklonil hlavu, jako by věděl, jak se věci mají, ale nic mi nerozmlouval.

„Měl byste to zkusit. Možná by vám to pomohlo víc, než jste ochotný si připustit."

„Co? Zpověď?"

Farář přikývl.

Nedokázal jsem ze sebe dostat rozumnou odpověď.

„Přemýšlejte o tom, prosím. Nic víc nežádám."

„Budu, otče."

Jak mi duchovní pomalu mizel z dohledu, uvažoval jsem o tom, co řekl.

Že peníze i skutky jsou v mojí situaci zbytečné.

Po práci jsem se vrátil domů. Všechny dny, které ve městě nesmyslně rychle utíkaly, byly teď táhlé a nekonečné. Jen zima a tma…

Člověka to zmohlo.

Převlékl jsem se, přešel do kuchyně a uvařil si čaj na zahřátí.

Přestože jsem byl unavený, bylo zbytečné si jít lehnout. Od doby, co jsem Artieho uviděl poprvé, jsem se pořádně nevyspal. S kouřícím hrnkem jsem se posadil ke kuchyňskému stolu a zadíval se z okna, i když jsem v inkoustové černi, která se odpoledne co odpoledne na vesnici snesla, skoro nic neviděl.

Našel jsem si tady pod horami domek vedle jezera. Od smrti předchozího majitele chátral.

Dům stál na třiceti masivních kůlech z kanadských jedlí ve výšce asi šest stop nad hladinou. Jezero a výhled na něj jsem tak měl jako na dlani, stejně jako oceán v Baltimoru.

Nebyla tedy náhoda, že se mi v prvních dnech ve vesničce, když se mi ještě podařilo na chvíli zabrat, občas zdálo, že jsem pořád v Americe a že pracuju pro Bobbyho Mitchella. Tak moc mi můj nový dům připomínal bydlení na kamenitém pobřeží města.

Přišlo mi to ale tak dávno…

Kanadský pomalu plynoucí čas má schopnost obrousit pevné hrany vzpomínek do něčeho nezřetelného, až se to člověku jeví jen jako sen.

Seděl jsem a apaticky koukal ven směrem k západu; u prvních stromů houstnoucího lesíka jsem měl dřevěnou boudu, kam jsem do plechové skříně uložil zbytky svojí minulosti. Zbraně, peníze, svůj kabát a oblek.

Nejdřív jsem myslel, že vše zničím. Jenže jsem to z nějakého důvodu nedokázal. Uklidňovalo mě vědomí, že kdyby k něčemu došlo, nebudu mít prázdné ruce.

Jenže co by se tak mohlo stát?

Nikdo mě tu *doopravdy* neznal. Naděje, že by se tu náhodou objevil někdo z mého minulého života, byla menší než nulová – v celé zemi bylo jen něco kolem třiceti mil zpevněných cest a v okolí vesnice chyběly dlážděné silnice úplně. Na co taky? Ojetý automobil vyšel na čtyři sta dolarů, což byla pro vesničany nepředstavitelná suma.

Jedinou možností byl vlak, který ale stavěl desítky mil za vesnicí. Možná by to šlo i po vodě, ale na divoké řeky plné ledových ker neměli místní vhodnou techniku. Kdo chtěl pryč, musel riskovat cestu horským průsmykem s koňským spřežením, kde se každou chvíli utrhla lavina.

S tím vším jsem se smířil. Došel jsem k tomu, že jsem příliš nebezpečný pro svoje okolí a nejlepší bude, když dožiju někde na samotě. Mimo dosah lidí, na kterých mi záleží a o něž bych mohl přijít nebo jim ublížit.

Zkrátka jsem tu svojí přítomností nemínil nikoho ohrožovat – už tak jsem toho ztratil dost.

Dál jsem se díval směrem k boudě a na jezero vedle, ale už jsem viděl jen rozpité tvary.

Z hlavy mi na chvíli všechno zmizelo. Přepadl mě pocit prázdnoty.

Otočil jsem hlavu, abych přišel na jiné myšlenky. Snažil jsem se soustředit na starou pramici, kterou jsem po koupi domu našel pod ním, uvázanou u jednoho z kůlů. Představoval jsem si, jak ji na jaře obrousím a natřu a v létě budu jezdit na výlety po jezeře.

Jenže mi to nějak nešlo. Byl jsem tu sám. Bez syna, bez ženy. Proč bych měl jezdit na nějaké pitomé výlety?!

V mysli se mi najednou vynořilo několik písmen, která se přetavila do dvou slov.

River Oak.

A pak najednou…

Artie seděl u stolu naproti mně.

Při pohledu do jeho bledé tváře jsem se otřásl. S bušícím srdcem jsem rychle sklopil pohled a očima se vpíjel do dřevěné desky stolu.

O co tu vlastně šlo? Začínal jsem snad bláznit, jak naznačoval Wood?

Chtěl jsem vstát a odejít do ložnice, jenže to by znamenalo projít kolem *něj*… a to jsem se neodvážil. Jeho přízrak mi připomínal mou vinu – všechno, co jsem způsobil tím, že jsem se dal na dráhu zabijáka, namísto abych se jako svědomitý manžel a otec staral o svoji rodinu.

Seděl jsem, všechny svaly v těle napjaté, a jen občas jsem zkontroloval, jestli tam Artie pořád je.

Proč tomu vůbec říkáš Artie? To přece není on, našeptávalo mi moje svědomí.

Minuty plynuly a já pomalu ztrácel trpělivost.

„Tohle je přece směšný," procedil jsem skrze zaťaté zuby. Rychle jsem se zvedl a…

V momentě, kdy jsem prošel kolem něj, jako by mě ovál studený vichr a stáhl mě s sebou do minulosti. Ne do doby, kdy Artie umřel, ale o několik týdnů později.

Je to tvoje vina.

Stáli jsme v našem baltimorském domku uprostřed obývacího pokoje, jindy pečlivě vycíděného, teď však zanechaného ve stavu naprostého chaosu, s nejrůznějšími věcmi pohozenými tam, kde nám v našem truchlení odpadly od rukou. Anne se do mě vpíjela pohledem.

Ta slova jsem jí dokázal vyčíst z tváře, aniž by promluvila. V jejích modrých očích – s hrůzou jsem zjistil, že nic jiného si z ní nepamatuju – už nezbyly žádné stopy po dřívější lásce. Teď z nich čišela nenávist; bylo to první vzplanutí emocí po týdnech apatie, do které jsme po synově smrti upadli.

Už ani nevím, jak to vlastně začalo.

Vybavuju si jen výsledek, protože s ním dodnes musím žít. Věděl jsem už tehdy, jak to s námi jednou skončí? Popravdě jsem to tušil hned v momentě, kdy jsme se dozvěděli o Artieho smrti.

Byl to náš jediný, vymodlený syn, který byl pro Anne vším, a pro mě…

Pro mě taky, ale měl jsem práci, abych se o rodinu dokázal postarat, a ta vyžadovala veškerou moji pozornost. A tak se stalo, že zatímco se Anne s Artiem sbližovali, já se jim rok od roku vzdaloval. No a později, když se Artie zkusil dostat ke mně blíž…

Polkl jsem. Nedokázal jsem na to myslet.

Je to tvoje vina.

Nehodlal jsem jí odporovat. Koneckonců, měla svým způsobem pravdu.

„Anne, poslouchej mě. Já… nikdy jsem nechtěl… vždycky mi šlo jenom o vás. Abyste se měli dobře. Věříš mi to?“

I mně samotnému to znělo jako snůška nesmyslů. Slova nám přestala dávat smysl už před nějakým časem, přesto zůstávala jediným, nedokonalým nástrojem, jak vyjádřit alespoň zlomek toho, co jsme cítili.

Anne se oči zalily slzami vzteku. „Nebýt tebe a těch tvých kamarádíčků… nebýt toho, že jsi ten chlast musel hlídat… nikdy by se k němu nedostal!“

„Stejně tak se mohl dostat k jinýmu pití. Nebo drogám.“

„Dost!“ vykřikla Anne. „To neříkej. Nikdy by drogy nezkusil. Byl čistá duše! On byl –“

Nevím proč, ale najednou jsem cítil potřebu Anne oponovat. „Kdyby byl tak čistá duše, nikdy by nezkusil ani River Oak,“ pronesl jsem unaveným hlasem. „Nezapomeň, že sám chtěl pro Mitchella pracovat…“

„Za to můžeš ty!“

Tak, a je to venku, blesklo mi hlavou. „Já?“ odsekl jsem. „Já mu přece nepřinesl lahev domů a nedonutil ho upít se k smrti! Nechtěl jsem, aby dělal to, co já. Snažil jsem se ho chránit!“

„Pil kvůli tobě! Pil, protože potřeboval tátu, který tu pro něj nikdy nebyl!“

To mě rozzuřilo. „Měl přece tebe! Na nedostatek rodičovský lásky si nemohl stěžovat!“

„Jenže já mu nedokázala dát to, co ty! Kdybys byl víc doma, možná by se nenechal strhnout těma grázlama! Kdyby ses mu víc věnoval, mohl ještě…,“ vzlykla Anne a vzápětí se rozbrečela.

Věděl jsem, že bych ji měl utěšit; přiskočit k ní a obejmout ji. Jenže to nešlo. Ať jsem se snažil přinutit sebevíc, nedokázal jsem odlepit nohy z podlahy. Další hodiny mám jako v mlze a vybavuju si jen fragmenty: jak spím na gauči. Jak se ráno probouzím a Anne je pryč; nezanechala jediný vzkaz. Jak si o pár dní později balím kufry, protože doma mi *je* všechno připomínalo.

Pak střih a další obraz.

Stojím na okraji vesničky, kde mě ovívá studený vítr z hor…

Trhl jsem sebou. Nevím, jak dlouho jsem byl ztracený v myšlenkách. Když jsem ale pohlédl ke stolu, stála u něj zase jen prázdná židle.

Úlevou jsem vydechl a přešel do ložnice.

U jedné stěny pomalu dohasínal krb. Plamínky ozařovaly postel, na kterou jsem se posadil, a sundal si vlněný svetr, který byl na zádech úplně propocený.

Vzpomněl jsem si na odpolední rozhovor s farářem. Možná že zpověď není špatný nápad. Až tak mě nezajímalo, jak jsem si stál v božích očích – v Baltimoru jsem pochopil, jak to na světě doopravdy chodí a že Bůh není dobrý. Z mého pohledu jsme na tom co do zlých skutků byli víceméně nastejno.

Musel jsem si ale přiznat, že bych moc rád slyšel názor někoho nezaujatého. Ideálně někoho, kdo by mi řekl, že smrt syna není moje vina a že se ještě shledám se ženou, o níž jsem více než rok neměl žádné informace.

Než abych přemýšlel nad tím, kde teď je a co dělá – snad se jí nic nestalo –, radši jsem se pokusil usnout. Pro jistotu jsem se nedíval ke dveřím, za nimiž jsem tušil minulost, která se rodí z nicoty a vklíní se do tmy. Ale celou noc jsem jen zíral na strop nad sebou.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Naše věc**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.